

ÎNCHEIERE

08 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului
Judecători

Valeriu Doagă,
Sveatoslav Moldovan, Iuliana Oprea

soluționând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Șipitco Veaceslav, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Cojocari Roman împotriva lui Șipitco Veaceslav privind încasarea datoriei, împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 16 februarie 2016,

C O N S T A T Ă :

La 17 septembrie 2015, reclamantul Cojocari Roman a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva lui Șipitco Veaceslav privind încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că la 18.10.2012 a dat cu împrumut pârâtului Șipitco Veaceslav suma de 75 000 lei, fapt confirmat prin recipisa eliberată de ultimul, pe o perioadă de 4 luni, care urmau a fi restituiți până la 18.02.2013, sau să rămână în folosința pârâtului cu acordul ambelor părți.

Afirmă reclamantul că ajuns la scadentă, pârâtul nu a restituit împrumutul și nici nu i-a cerut acordul la prelungirea termenului de restituire. Ca urmare a mai multor convorbiri cu pârâtul în vederea restituirii împrumutului, ultimul nu a reacționat în nici un mod, de aceea la 16.01.2014 s-a adresat cu cerere de chemare în judecată cu privire la încasarea datoriei, însă acesta a fost scoasă de pe rol în temeiul art. 267 lit. a) CPC, din motivul nerespectării procedurii prealabile.

Mai indică că pârâtul în ședința de judecată a declarat că s-a înțeles verbal cu pârâtul ca datoria să-i fie restituită la finele lunii august 2014, astfel fiind stabilit cu certitudine termenul de achitare a datoriei. La expirarea termenului menționat pârâtul la fel nu a restituit datoria și s-a eschivat de la orice încercare a reclamantului de a recepționa reclamația în scris prin care se solicita restituirea împrumutului.

Susține reclamantul că, începând cu 31.08.2014, este îndreptățit să solicite și dobânda de întârziere prevăzută de art.619 alin.2 Cod civil. Astfel, de la data scadenței până la data adresării cu acțiune civilă - 07.09.2015, dobânda de întârziere constituie 14 687,67 lei.

Solicită reclamantul Cojocari Roman încasarea în beneficiul său de la Șipitco Veaceslav a datoriei în mărime de 75 000 lei, a dobânzii de întârziere în mărime de 14 687,67 lei, cheltuielile de judecată compuse din taxa de stat în mărime de 2569 lei și cheltuieli de asistență juridică în mărime de 3000 lei.

La 02.12.2015, reprezentantul reclamantului a concretizat cerințele din acțiune și anume în partea cerinței de încasare a dobânzii de întârziere, solicitând încasarea acesteia în mărime de 19 724 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Edineț din 02 decembrie 2015 acțiunea a fost admisă integral. S-a încasat de la Șipitco Veaceslav în beneficiul lui Cojocari Roman datoria în sumă de 75 000 lei, dobânda de întârziere în mărime de 19 723,97 lei și cheltuielile de judecată în sumă de 5569 lei.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond s-a bazat pe cercetarea completă, a tuturor probelor prezente și a constatat că, cerințele invocate în acțiune se încadrează în prevederile legii.

La 30 decembrie 2015, Șipitco Veaceslav a declarat apel împotriva primei instanțe, solicitând casarea acesteia cu restituirea pricinii spre rejudecare.

În motivarea apelului a indicat că, prima instanță la adoptarea hotărîrii nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii în fond, concluziile expuse în hotărîre sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii, cât și au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept procedural.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2016, s-a respins apelul declarat de către Șipitco Veaceslav și s-a menținut hotărârea Judecătorei Edineț din 02 decembrie 2015.

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a conchis că motivele invocate de apelant nu și-au găsit reflectare de fapt în probele acumulate la materialele dosarului, argumentele formulate în cererea de apel sunt neîntemeiate.

Totodată, instanța de apel a indicat că, prima instanță a dat o apreciere obiectivă și justă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii și corect a aplicat normele de drept material și procedural și în consecință a adoptat o hotărîre legală și întemeiată.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, Șipitco Veaceslav a înaintat recurs prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Bălți din 16.02.2016 cu emiterea unei noi hotărîri prin care cauza să fie remisă spre rejudecare.

Instanța de recurs constată că, decizia instanței de apel din data de 16.02.2016 a fost recepționată de către recurent la data de 04.03.2016. Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, prin prisma art. 425 CPC, consideră recursul depus la data de 19.04.2016 în termen.

În conformitate cu art.439 alin.(2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acestuia.

În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se va decide în lipsa acesteia.

În motivarea cererii de recurs, recurentul a reiterat argumentele de fapt expuse în cererea de apel și anume, neaplicarea normelor de drept material și procedural pertinente cauzei.

Examinînd temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele pricinii civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții

Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

Verificând motivele de casare invocate în cererea de recurs, Colegiul atestă că recurentul indică argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanțele au apreciat înscrisurile probatoare și au constatat circumstanțele cauzei.

Nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate aceste argumente, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

În speță, Colegiul menționează că, recursul în cauză conține obiecțiile de fapt și de drept, care deja au fost obiect de studiere și verificare de către instanțele ierarhic inferioare, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei, în modul în care este garantat de articolului 6 § 1 al Convenției.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de admitere a recursului, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, așa cum formal invocă recurentul și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

Astfel, Colegiul constată că argumentele invocate de recurent nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or, acestea nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Potrivit prevederilor art. 432 alin. (1) CPC RM, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC RM cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Totodată, potrivit jurisprudenței Curții Europene, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, pe când în recursul declarat de către Șipitco Veaceslav asemenea aspecte nu se regăsesc.

Din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Șipitco Veaceslav ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 432, 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC al RM, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

DISPUNE:

Recursul declarat de către Șipitco Veaceslav se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului

Valeriu Doagă

Judecători

Sveatoslav Moldovan

Iuliana Oprea